

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul XIV — Nr. 770

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 23 octombrie 2002

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
LEGI ȘI DECRETE			
561.		564.	
— Lege privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 47/2002 pentru ratificarea Memorandumului de finanțare dintre Guvernul României și Comisia Europeană referitor la Programul PHARE 2001 de cooperare transfrontalieră dintre România și Bulgaria — RO 0103, semnat la București la 4 decembrie 2001	2	— Lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 75/2002 pentru stabilirea unor măsuri privind reorganizarea Departamentului pentru comerț exterior și promovare economică din structura Ministerului Afacerilor Externe, precum și a aparatului de lucru al Guvernului.....	5
819.		822.	
— Decret pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 47/2002 pentru ratificarea Memorandumului de finanțare dintre Guvernul României și Comisia Europeană referitor la Programul PHARE 2001 de cooperare transfrontalieră dintre România și Bulgaria — RO 0103, semnat la București la 4 decembrie 2001	2	— Decret pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 75/2002 pentru stabilirea unor măsuri privind reorganizarea Departamentului pentru comerț exterior și promovare economică din structura Ministerului Afacerilor Externe, precum și a aparatului de lucru al Guvernului.....	5
★			
562.		DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
— Lege privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 41/2002 pentru prorogarea termenelor prevăzute în Legea nr. 146/2002 privind regimul juridic al fundațiilor județene pentru tineret și a municipiului București și al Fundației Naționale pentru Tineret	3	Decizia nr. 259 din 24 septembrie 2002 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 409, 410, art. 411 alin. 4 și ale art. 412 alin. 1 din Codul de procedură penală	6–9
820.		— Opinie separată.....	9–11
— Decret pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 41/2002 pentru prorogarea termenelor prevăzute în Legea nr. 146/2002 privind regimul juridic al fundațiilor județene pentru tineret și a municipiului București și al Fundației Naționale pentru Tineret.....	3	ORDONANȚE ȘI HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
★			
563.		132.	
— Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 90/2002 privind ratificarea Acordului de împrumut dintre România și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare, semnat la București la 3 aprilie 2002, pentru finanțarea Proiectului de dezvoltare rurală.....	4	— Ordonanță de urgență pentru punerea în aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 95/2002 privind industria de apărare.....	11
821.		133.	
— Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 90/2002 privind ratificarea Acordului de împrumut dintre România și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare, semnat la București la 3 aprilie 2002, pentru finanțarea Proiectului de dezvoltare rurală.....	4	— Ordonanță de urgență pentru modificarea numărului maxim de posturi pe anul 2002 la Ministerul Justiției, Ministerul de Interne și Ministerul Public	11–12
★			
		134.	
		— Ordonanță de urgență pentru completarea art. 6 din Legea nr. 268/2001 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului	12
		1.120.	
		— Hotărâre privind acordarea unui ajutor umanitar Republicii Albania.....	12–13
		1.122.	
		— Hotărâre pentru aprobarea condițiilor și a procedurii de atestare a stațiilor turistice, precum și pentru declararea unor localități ca stațiuni turistice de interes național, respectiv local.....	14–16

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI**

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE**privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 47/2002 pentru ratificarea Memorandumului de finanțare dintre Guvernul României și Comisia Europeană referitor la Programul PHARE 2001 de cooperare transfrontalieră dintre România și Bulgaria — RO 0103, semnat la București la 4 decembrie 2001****Parlamentul României** adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța Guvernului nr. 47 din 25 iulie 2002 pentru ratificarea Memorandumului de finanțare dintre Guvernul României și Comisia Europeană referitor la Programul PHARE 2001 de cooperare transfrontalieră dintre România și Bulgaria — RO 0103, semnat la București la 4 decembrie 2001, adoptată în temeiul art. 1 pct. 1.3 din Legea nr. 411/2002 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 616 din 21 august 2002.

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 9 septembrie 2002, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
GHEORGHE BUZATU

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 30 septembrie 2002, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
OVIDIU CAMELIU PETRESCU

București, 16 octombrie 2002.
Nr. 561.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET****pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 47/2002 pentru ratificarea Memorandumului de finanțare dintre Guvernul României și Comisia Europeană referitor la Programul PHARE 2001 de cooperare transfrontalieră dintre România și Bulgaria — RO 0103, semnat la București la 4 decembrie 2001**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 47/2002 pentru ratificarea Memorandumului de finanțare dintre Guvernul României și Comisia Europeană referitor la Programul PHARE 2001 de cooperare transfrontalieră dintre România și Bulgaria — RO 0103, semnat la București la 4 decembrie 2001, și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 15 octombrie 2002.
Nr. 819.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 41/2002 pentru prorogarea termenelor prevăzute în Legea nr. 146/2002 privind regimul juridic al fundațiilor județene pentru tineret și a municipiului București și al Fundației Naționale pentru Tineret**Parlamentul României** adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța Guvernului nr. 41 Fundației Naționale pentru Tineret, adoptată în temeiul din 11 iulie 2002 pentru prorogarea termenelor prevăzute art. 1 pct. IV poz. 8 din Legea nr. 411/2002 privind abilitarea în Legea nr. 146/2002 privind regimul juridic al fundațiilor Guvernului de a emite ordonanțe și publicată în Monitorul județene pentru tineret și a municipiului București și al Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 12 iulie 2002.

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 5 septembrie 2002, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
DORU IOAN TĂRĂCILĂ

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 30 septembrie 2002, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
OVIDIU CAMELIU PETRESCU

București, 16 octombrie 2002.
Nr. 562.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 41/2002 pentru prorogarea termenelor prevăzute în Legea nr. 146/2002 privind regimul juridic al fundațiilor județene pentru tineret și a municipiului București și al Fundației Naționale pentru Tineret

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea al fundațiilor județene pentru tineret și a municipiului București Ordonanței Guvernului nr. 41/2002 pentru prorogarea termenelor și al Fundației Naționale pentru Tineret și se dispune publicarea acestor prevederi în Legea nr. 146/2002 privind regimul juridic reea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 15 octombrie 2002.
Nr. 820.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 90/2002 privind ratificarea Acordului de împrumut dintre România și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare, semnat la București la 3 aprilie 2002, pentru finanțarea Proiectului de dezvoltare rurală

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90 din 20 iunie 2002 privind ratificarea Acordului de împrumut dintre România și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare, semnat la București la 3 aprilie 2002, pentru finanțarea Proiectului de dezvoltare rurală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 464 din 28 iunie 2002.

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 5 septembrie 2002, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
DORU IOAN TĂRĂCILĂ

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 30 septembrie 2002, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
OVIDIU CAMELIU PETRESCU

București, 16 octombrie 2002.
Nr. 563.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 90/2002 privind ratificarea Acordului de împrumut dintre România și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare, semnat la București la 3 aprilie 2002, pentru finanțarea Proiectului de dezvoltare rurală

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 90/2002 privind ratificarea Acordului de împrumut dintre România și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare, semnat la București la 3 aprilie 2002, pentru finanțarea Proiectului de dezvoltare rurală, și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 15 octombrie 2002.
Nr. 821.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 75/2002 pentru stabilirea unor măsuri privind reorganizarea Departamentului pentru comerț exterior și promovare economică din structura Ministerului Afacerilor Externe, precum și a aparatului de lucru al Guvernului

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75 din 13 iunie 2002 pentru stabilirea unor măsuri privind reorganizarea Departamentului pentru comerț exterior și promovare economică din structura Ministerului Afacerilor Externe, precum și a aparatului de lucru al Guvernului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 450 din 26 iunie 2002.

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 5 septembrie 2002, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
DORU IOAN TĂRĂCILĂ

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 1 octombrie 2002, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
VIOREL HREBENCIUC

București, 16 octombrie 2002.
Nr. 564.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 75/2002 pentru stabilirea unor măsuri privind reorganizarea Departamentului pentru comerț exterior și promovare economică din structura Ministerului Afacerilor Externe, precum și a aparatului de lucru al Guvernului

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 75/2002 pentru stabilirea unor măsuri privind reorganizarea Departamentului pentru comerț exterior și promovare economică din structura Ministerului Afacerilor Externe, precum și a aparatului de lucru al Guvernului și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 15 octombrie 2002.
Nr. 822.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 259

din 24 septembrie 2002

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 409, 410, art. 411 alin. 4 și ale art. 412 alin. 1 din Codul de procedură penală

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 409, 410, art. 411 alin. 4 și ale art. 412 alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Pompiliu Bota în Dosarul nr. 2.301/2001 al Curții Supreme de Justiție — Secția penală.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 12 septembrie 2002 și au fost consemnate în încheierea de la aceeași dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 24 septembrie 2002.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 26 martie 2002, pronunțată în Dosarul nr. 2.301/2001, **Curtea Supremă de Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 409, 410, art. 411 alin. 4 și ale art. 412 alin. 1 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Pompiliu Bota în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile art. 409 din Codul de procedură penală sunt contrare prevederilor art. 21 din Constituție referitoare la accesul liber la justiție, deoarece conferă numai procurorului general dreptul de a promova recurs în anulare, precum și prevederilor art. 131 alin. (1) din Constituție referitoare la imparțialitatea procurorilor, întrucât Ministerul Public se subordonează Guvernului, iar procurorii își desfășoară activitatea sub autoritatea ministrului justiției, fiind astfel lipsiți de independență față de puterea executivă. Se arată că aceleași dispoziții sunt contrare și prevederilor art. 24 din Constituție referitoare la dreptul la apărare.

Dispozițiile art. 410 contravin, în opinia autorului excepției, prevederilor art. 4 pct. 1 și 2 din Protocolul nr. 7 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul de a nu fi judecat sau pedepsit de două ori pentru aceeași faptă.

Dispozițiile art. 411 alin. 4 din Codul de procedură penală încalcă, în opinia autorului excepției, dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare, prevăzute în art. 6 pct. 1 și 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Cu privire la dispozițiile art. 412 alin. 1 din Codul de procedură penală, autorul excepției invocă Decizia Curții Constituționale nr. 73 din 4 iunie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 255 din 22 octombrie 1996, definitivă ca urmare a Deciziei Curții Constituționale nr. 96

din 24 septembrie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996, prin care s-a statuat că posibilitatea procurorului general de a dispune suspendarea executării unei hotărâri judecătorești încalcă principiul separației puterilor în stat.

Exprimându-și opinia asupra excepției de neconstituționalitate, **Curtea Supremă de Justiție — Secția penală** arată că, potrivit art. 128 din Constituție, împotriva hotărârilor judecătorești părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac în condițiile legii, iar potrivit art. 125 alin. (3) din Constituție, competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege. Se apreciază că dispozițiile legale criticate nu sunt contrare prevederilor art. 4 pct. 1 și 2 din Protocolul nr. 7 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece aceste dispoziții instituie o cale de atac împotriva unei hotărâri judecătorești, iar nu un nou proces în aceeași cauză.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a Curții Constituționale a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului pentru a transmite în scris punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate în cauză.

Președintele Camerei Deputaților arată că dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor constituționale, întrucât căile de atac pot fi exercitate în condițiile legii, iar legea a încredințat Ministerului Public dreptul și îndatorirea de a promova recursul în anulare, atunci când există vreunul dintre cazurile prevăzute în art. 410 din Codul de procedură penală. Recursul în anulare are un caracter excepțional și, prin urmare, nu poate fi lăsat la dispoziția părților, deoarece s-ar periclita stabilitatea și siguranța ordinii de drept stabilite prin justiție. Dispozițiile art. 409, 410 și 412 din Codul de procedură penală nu încalcă prevederile din Constituție, întrucât acestea statuează posibilitatea exercitării căilor de atac și de către Ministerul Public, în condițiile stabilite de lege. Se mai apreciază că nu sunt încălcate prevederile Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece în cauză se exercită o cale de atac în cadrul aceluiași proces penal, pornit împotriva inculpatului, iar nu în cadrul unui nou proces penal. În concluzie, se arată că dispozițiile art. 409, 410, art. 411 alin. 4 și ale art. 412 alin. 1 din Codul de procedură penală sunt constituționale și se propune respingerea excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 409, 410 și ale art. 411 alin. 4 din Codul de procedură penală, în raport cu art. 21 și 11 din Constituție, ca fiind neîntemeiată. În motivarea acestei opinii se arată că dispozițiile art. 409 nu pot fi considerate ca fiind contrare prevederilor art. 21 din Constituție, deoarece recursul în anulare reprezintă o procedură cu caracter excepțional, având o sferă restrânsă în ceea ce privește titularii, o astfel de limitare existând în multe legislații europene. Pe de altă parte, conform art. 125 alin. (3) din Constituție, legea este cea care stabilește procedura de judecată.

În ceea ce privește critica art. 410 pct. 1.7¹, care reprezintă temeiul juridic al promovării recursului în anulare în

speța dedusă controlului de constituționalitate, în sensul că acesta ar contraveni dispozițiilor art. 4 pct. 1 din Protocolul nr. 7 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care prevăd că nici o persoană nu poate fi judecată sau condamnată pentru o infracțiune pentru care a fost achitată sau condamnată, Guvernul arată că principiul *non bis in idem* are în vedere neînceperea unui nou proces penal cu privire la aceeași faptă și la același făptuitor. Sub acest aspect se arată că recursul în anulare nu poate fi asimilat unui nou proces în aceeași cauză. Aceasta este o cale extraordinară de atac al cărei scop este remedierea unor eventuale erori în activitatea jurisdicțională într-o anumită cauză și reprezintă reluarea procesului penal care a epuizat faza judecătii. Această cale extraordinară de atac nu reprezintă rezolvarea unei noi cauze, ci o modalitate de readucere a aceleiași cauze la stadiul de judecată.

În legătură cu critica adusă art. 411 alin. 4 din Codul de procedură penală, se precizează că textul de lege prevede obligația instanțelor de judecată de a trimite dosarele spre examinare sau de a comunica situația juridică a acestora către Parchet, în vederea formulării recursului în anulare. O dată promovat recursul în anulare, Curtea Supremă de Justiție este investită cu soluționarea lui, iar dosarul aflat pe rolul acestei instanțe stă la dispoziția părților interesate. Prin urmare, pe întreg parcursul desfășurării activității de judecată părțile au acces liber la dosar. Se apreciază că în acest mod se respectă art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care consacră dreptul la un proces echitabil.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 412 alin. 1 din Codul de procedură penală, care prevăd că procurorul general poate dispune suspendarea executării înainte de introducerea recursului în anulare, Guvernul consideră aceste dispoziții ca fiind neconstituționale. Se arată că suspendarea executării unei hotărâri judecătorești poate fi dispusă numai de către o instanță judecătorească mai mare în grad sau cel puțin egală în grad cu aceea care a pronunțat hotărârea, iar nu de către un reprezentant al Ministerului Public. În acest sens se invocă Decizia Curții Constituționale nr. 73 din 4 iunie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 255 din 22 octombrie 1996, cu privire la o reglementare similară din Codul de procedură civilă, statuând că „sunt neconstituționale prevederile art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora procurorul general poate dispune pe termen limitat suspendarea executării hotărârilor judecătorești înainte de introducerea recursului în anulare”. Prin aceste prevederi este afectat principiul separației puterilor în stat, principiu care, deși nu este consacrat expres, poate fi dedus din ansamblul reglementărilor constituționale și, îndeosebi, al celor având ca obiect stabilirea funcțiilor autorităților publice și a raporturilor dintre acestea.

Președintele Senatului nu a comunicat punctul său de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 409, 410, art. 411 alin. 4 și ale art. 412 alin. 1 din Codul de procedură penală, care au următorul conținut:

— Art. 409: „*Procurorul general, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, poate ataca cu recurs în anulare la Curtea Supremă de Justiție orice hotărâre definitivă.*”;

— Art. 410: „*Hotărârile definitive de condamnare, achitare și încetare a procesului penal pot fi atacate cu recurs în anulare în următoarele cazuri:*

1. Cazurile în care recursul are efect cu privire la situația părților din proces:

1. instanța nu s-a pronunțat asupra unei fapte reținute în sarcina inculpatului prin actul de sesizare;

2. când nu sunt întrunite elementele constitutive ale unei infracțiuni sau când instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost trimis în judecată, cu excepția cazurilor prevăzute în art. 334—337;

3. când inculpatul a fost condamnat pentru o faptă care nu este prevăzută de legea penală;

4. când s-au aplicat pedepse greșit individualizate în raport cu prevederile art. 72 din Codul penal sau în alte limite decât cele prevăzute de lege;

5. când persoana condamnată a fost mai înainte judecată în mod definitiv pentru aceeași faptă sau dacă există o cauză de înlăturare a răspunderii penale, pedeapsa a fost grațiată ori a intervenit decesul inculpatului;

6. când, în mod greșit, inculpatul a fost achitat pentru motivul că fapta săvârșită de el nu este prevăzută de legea penală sau când, în mod greșit, s-a dispus încetarea procesului penal pentru motivul că există autoritate de lucru judecat sau o cauză de înlăturare a răspunderii penale ori că a intervenit decesul inculpatului;

7. când faptei săvârșite i s-a dat o greșită încadrare juridică;

7¹. când hotărârea este contrară legii sau când prin hotărâre s-a făcut o greșită aplicare a legii de natură să influențeze soluția procesului;

8. când s-a comis o eroare gravă de fapt;

9. când judecătorii de fond au comis un exces de putere, în sensul că au trecut în domeniul altei puteri constituite în stat.

II. Cazurile în care recursul poate fi declarat numai în favoarea condamnatului:

1. nu au fost respectate dispozițiile privind competența după materie sau după calitatea persoanei;

2. instanța nu a fost sesizată legal;

3. instanța nu a fost compusă potrivit legii ori s-au încălcat prevederile art. 292 alin. 2 sau a existat un caz de incompatibilitate;

4. ședința de judecată nu a fost publică, în afară de cazurile când legea prevede altfel;

5. judecata a avut loc fără participarea procurorului sau a inculpatului, când aceasta era obligatorie, potrivit legii;

5¹. judecata a avut loc fără citarea legală a părților sau cu procedura de citare neîndeplinită;

6. judecata a avut loc în lipsa apărătorului, când prezența acestuia era obligatorie;

7. judecata s-a făcut fără efectuarea anchetei sociale, în cauzele cu infractori minori;

8. când nu a fost efectuată expertiza psihiatrică a inculpatului în cazurile și în condițiile prevăzute în art. 117 alin. 1 și 2;

9. instanța a admis o cale de atac neprevăzută de lege sau introdusă tardiv.

Hotărârile definitive, altele decât cele prevăzute în alin. 1, pot fi atacate cu recurs în anulare numai dacă sunt contrare legii.

Instanța, soluționând recursul în anulare, verifică hotărârile atacate sub aspectul tuturor motivelor de casare prevăzute în alineatele precedente, punându-le în prealabil în discuția părților.”;

— Art. 411 alin. 4: „*Instanțele de judecată sunt obligate ca în termen de 10 zile de la primirea cererii parchetului să trimită spre examinare dosarele în care hotărârile sunt definitive sau, după caz, să comunice, în același termen, situația judiciară a acestora.”;*

— Art. 412 alin. 1: „*Procurorul general poate dispune suspendarea executării hotărârii înainte de introducerea recursului în anulare.*“

Dispozițiile constituționale invocate de autorii excepției ca fiind încălcate sunt următoarele:

— Art. 21: „(1) *Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.*
(2) *Nici o lege nu poate îngădi exercitarea acestui drept.*“;

— Art. 23 alin. (1): „*Libertatea individuală și siguranța persoanei sunt inviolabile.*“;

— Art. 24 alin. (1): „*Dreptul la apărare este garantat.*“;

— Art. 123: „(1) *Justiția se întâmpluiește în numele legii.*
(2) *Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii.*“;

— Art. 131 alin. (1): „*Procurorii își desfășoară activitatea potrivit principiului legalității, al imparțialității și al controlului ierarhic, sub autoritatea ministrului justiției.*“

Invocând art. 11 din Constituție, autorul excepției susține că au fost încălcate și dispozițiile art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ratificată de România, text care are următorul conținut:

„*Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa. Hotărârea trebuie să fie pronunțată în mod public, dar accesul în sala de ședință poate fi interzis presei și publicului pe întreaga durată a procesului sau a unei părți a acestuia în interesul moralității, al ordinii publice ori al securității naționale într-o societate democratică, atunci când interesele minorilor sau protecția vieții private a părților la proces o impun, sau în măsura considerată absolut necesară de către instanță atunci când, în împrejurări speciale, publicitatea ar fi de natură să aducă atingere intereselor justiției*“, precum și dispozițiile art. 4 pct. 1 și 2 din Protocolul nr. 7 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care prevăd: „1. *Nimeni nu poate fi urmărit sau pedepsit penal de către jurisdicțiile aceluiași stat pentru săvârșirea infracțiunii pentru care a fost deja achitat sau condamnat printr-o hotărâre definitivă conform legii și procedurii penale ale acestui stat.*

2. *Dispozițiile paragrafului precedent nu împiedică redeschiderea procesului, conform legii și procedurii penale a statului respectiv, dacă fapte noi ori recent descoperite sau un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente sunt de natură să afecteze hotărârea pronunțată.*“

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. Dispozițiile art. 409, 410 și 411 din Codul de procedură penală reglementează calea extraordinară de atac a recursului în anulare. Potrivit art. 125 alin. (3) coroborat cu art. 128 din Constituție, legiuitorul este unica autoritate abilitată să reglementeze competența și procedura de judecată, precum și căile de atac împotriva hotărârilor judecătorești și condițiile în care acestea pot fi exercitate. În virtutea acestor prevederi constituționale, recursul în anulare reprezintă o cale extraordinară de atac, având următoarele particularități: legitimitatea procesuală aparține numai procurorului general, care poate acționa din oficiu sau la cererea ministrului justiției, competența de soluționare aparține Curții Supreme de Justiție, obiectul recursului în anulare îl constituie numai hotărâri judecătorești definitive, iar motivele pentru care se poate exercita calea de atac sunt expres și limitativ prevăzute de art. 410 din Codul de procedură penală. Curtea reține că dispozițiile criticate sunt în concordanță cu prevederile art. 21 și 24 din Constituție, precum și cu prevederile art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil, și cu prevederile art. 4 pct. 1 din Protocolul nr. 7 adițional la convenție, referitoare la dreptul de a nu fi judecat de două ori pentru aceeași faptă. Fiind o cale de

atac ce se exercită împotriva hotărârilor judecătorești definitive, legea a dat dreptul de a exercita recursul în anulare numai procurorului general al României, în considerarea dispozițiilor art. 130 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora, în activitatea judiciară, Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor. Nu poate fi pusă în discuție nici încălcarea dreptului constituțional la apărare, deoarece, potrivit prevederilor art. 413 din Codul de procedură penală, la judecarea recursului în anulare declarat în defavoarea celui condamnat, a celui achitat sau față de care s-a încetat procesul penal, părțile se citează și pot să își exercite nestingherit acest drept.

Referitor la susținerea autorului excepției privind încălcarea art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care consacră dreptul persoanei la un proces echitabil, Curtea constată că, în sensul practicii instanței europene, conceptul de „proces echitabil“ nu implică în mod necesar existența mai multor grade de jurisdicție, a unor căi de atac împotriva hotărârilor judecătorești, nici, pe cale de consecință, posibilitatea exercitării acestor căi de atac — inclusiv a celor extraordinare — de către toate părțile din proces. Curtea reține, de asemenea, că recursul în anulare nu poate fi considerat un nou proces în aceeași cauză, ci o cale de atac prin care se urmărește remediarea erorilor care au stat la baza unor hotărâri definitive și, implicit, restabilirea ordinii de drept. Sub acest aspect nu se poate reține încălcarea principiului *non bis in idem* la care se referă prevederile art. 4 pct. 1 din Protocolul nr. 7 adițional la convenție.

II. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 412 alin. 1 din Codul de procedură penală, care prevăd posibilitatea procurorului general de a dispune suspendarea executării hotărârii judecătorești definitive înainte de introducerea recursului în anulare, Curtea reține că textele de lege criticate sunt contrare Constituției, încălcând principiul separației puterilor în stat. Cu privire la acest aspect, dar în materia procedurii civile, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat prin Decizia Curții Constituționale nr. 73 din 4 iunie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 255 din 22 octombrie 1996, definitivă ca urmare a Deciziei Curții Constituționale nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996. Cu acel prilej Curtea a admis excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora „*Procurorul general poate dispune pe termen limitat suspendarea executării hotărârilor judecătorești înainte de introducerea recursului în anulare*“. Curtea a statuat că prin aceste prevederi este afectat principiul separației puterilor în stat, principiu care, deși nu este explicit consacrat, poate fi dedus din ansamblul reglementărilor constituționale, în special din cele care se referă la funcțiile autorităților publice și la raporturile dintre acestea. Ministerul Public, deși face parte, potrivit Constituției, din *autoritatea judecătorească*, reprezintă o magistratură specială, care nu îndeplinește atribuții de natură jurisdicțională. Așa cum se prevede în art. 131 alin. (1) din Constituție, procurorii își desfășoară activitatea *sub autoritatea ministrului justiției*, organ esențialmente executiv, fiind, pe cale de consecință, ei înșiși agenți ai autorității executive.

De altfel, dacă procurorul general introduce recursul în anulare, potrivit art. 412 alin. 2, instanța poate să dispună suspendarea executării hotărârii atacate. Suspendarea executării hotărârii judecătorești de către procurorul general pe considerente de oportunitate, înainte de a sesiza instanța, nu poate avea, în sensul celor arătate, un temei constituțional.

Curtea constată că soluția și considerentele care au stat la baza Deciziei Curții Constituționale nr. 73 din 4 iulie 1996 sunt valabile și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, cu majoritate de voturi în ceea ce privește prevederile art. 412 alin. 1 din Codul de procedură penală și cu unanimitate în ceea ce privește celelalte texte de lege,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

1. Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Pompiliu Bota în Dosarul nr. 2.301/2001 al Curții Supreme de Justiție — Secția penală și constată că prevederile art. 412 alin. 1 din Codul de procedură penală sunt neconstituționale.
2. Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 409, 410 și ale art. 411 alin. 4 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de același autor în același dosar.
Definitivă și obligatorie.
Pronunțată în ședința publică din data de 24 septembrie 2002.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

OPINIE SEPARATĂ

În dezacord cu soluția adoptată cu majoritatea voturilor membrilor Curții, considerăm că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 412 alin. 1 din Codul de procedură penală este neîntemeiată și că trebuia să fie respinsă în acest sens. Motivele sunt următoarele:

1. Deși recunoaște că Ministerul Public „*face parte, potrivit Constituției, din autoritatea judecătorească*”, soluția majoritară statuează că procurorii sunt „*agenți ai autorității executive*”, deoarece „*își desfășoară activitatea sub autoritatea ministrului justiției*”. De aici, concluzia că atribuția acordată procurorului general al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție de a suspenda executarea hotărârii înainte de introducerea recursului în anulare constituie o încălcare a principiului separației puterilor în stat, „*dedus din ansamblul reglementărilor constituționale*”.

1.1. Soluția nu poate fi împărtășită mai întâi pentru că se întemeiază pe constatarea unei incompatibilități între executarea hotărârilor judecătorești care, în opinia majoritară, este o activitate de resortul puterii judecătorești și suspendarea executării unei hotărâri de către un agent al puterii executive.

Or, constatarea că executarea hotărârilor judecătorești constituie o atribuție inerentă și exclusivă a puterii judecătorești nu este exactă.

Atribuția inerentă și exclusivă a puterii judecătorești o constituie — în limitele principiului separației puterilor în stat — activitatea de judecată, adică soluționarea litigiilor dintre subiectele de drept cu privire la existența, întinderea și exercitarea drepturilor lor subiective. În materie penală atribuțiile inerente și inalienabile ale puterii judecătorești se rezumă la judecarea infracțiunilor și la aplicarea pedepselor. Deosebit de aceste atribuții, instanțele judecătorești mai au, atât în procesul penal, cât și în procesul civil, și atribuții care prin natura lor sunt de domeniul executiv, cum este luarea de către instanța de judecată a măsurilor preventive prevăzute de art. 136 din Codul penal sau punerea în executare a hotărârilor judecătorești. Acestea nu sunt, **prin natura lor**, atribuții de judecată, pentru că în efectuarea lor judecătorul nu este chemat să spună dreptul (*juris dico*) și să tranșeze, prin hotărâri cu putere de lege, litigii cu privire la drepturile subiective ori să aplice pedepse pentru comiterea de infracțiuni. Ele sunt, **prin voința legiuitorului**, atribuții judiciare — pentru că sunt intim legate de procedurile judiciare

și pentru că exercitarea lor implică independență și imparțialitate, calități inerente funcției de magistrat.

Activitatea de executare a hotărârilor judecătorești, neconstituind o activitate de judecată, ci, prin natura ei, o activitate executivă (cum este și denumită), nu se exercită în exclusivitate de către judecători, ci și de alte organe, dintre care unele — cum sunt organele de poliție, administrația și aparatul penitenciarelor, executorii judecătorești — aparțin în mod necontestat puterii executive.

În rezumat spus, limitele puterii judiciare încep cu învestirea instanței de judecată și se termină cu pronunțarea hotărârii judecătorești executorii. Dincolo de aceste limite este domeniul executivului, chiar dacă, așa cum am arătat, unele atribuții de natură executivă sunt date, prin lege, în puterea magistratului.

Interferențele semnalate nu constituie încălcări ale principiului separației puterilor, ci reflectă modul nerestrictiv în care sistemele de drept moderne, între care și cel consacrat prin Constituția României din 1991, înțeleg acest principiu.

Așadar, și în situația în care procurorul ar fi un agent al autorității executive, cum se susține în opinia majoritară, atribuțiile conferite acestuia prin lege în domeniul executării hotărârilor judecătorești, inclusiv atribuția prevăzută de art. 412 alin. 1 din Codul de procedură penală, nu încalcă principiul separației puterilor. Aceasta cu atât mai mult cu cât **procurorul nu acționează din afara sistemului, ci din interiorul autorității judecătorești, în calitate de magistrat.**

1.2. **Procurorul nu este însă un agent al puterii executive.** Această teză, tradițională, se întemeiază pe legile de organizare judecătorească anterioare guvernării comuniste, care, în consonanță cu toate sistemele de drept în care funcționa instituția procurorilor, plasau în mod explicit Ministerul Public în puterea executivă, iar ministrul justiției era investit expres cu funcția de „cap al Ministerului Public”.

În lumea contemporană, cu deosebire după 1990, concepția privind calitatea procurorului de „agent al puterii executive” este tot mai mult fie abandonată, fie atenuată, înregistrându-se o tendință certă de deplasare a Ministerului Public din puterea executivă în puterea judecătorească.

În acest sens, în art. 222 din legea organică a Uniunii Europene (Tratatul de la Maastricht) se prevede că procurorul care participă la activitatea Curții de Justiție „are rolul de a prezenta public, **în deplină imparțialitate și în deplină independență**, concluzii motivate asupra cauzei supuse Curții de

Justiție". **Or, este evident, imparțialitatea și independența sunt atribute ale magistratului, component al puterii judecătorești**, iar nu ale agentului puterii executive. Tot astfel, în Italia, pe baza prevederilor constituționale și a legilor de organizare judecătorească se recunoaște că „În sistemul justiției italiene ministerul public face parte din puterea judecătorească, iar procurorul nu se deosebește de judecător decât prin funcțiile sale” (citată din Gianni Tinebra, *The Role of the Pubblico Ministero in Italy*, în *Revue Internationale de Droit Penal*, trim. III și IV 1992). În sfârșit, în Franța, deși ministerul public nu este încadrat în autoritatea judiciară, membrii instituției sunt magistrați și fac parte din corpul judiciar. Și în această țară (creatoare a instituției) deplasarea ministerului public spre puterea judecătorească este evidentă, căci prin reforma constituțională din 1993 s-a modificat, între altele, art. 65 din Constituție, în sensul instituirii în cadrul Consiliului Superior al Magistraturii a unei secțiuni pentru magistrații parchetului, iar din componența Consiliului face parte și un procuror.

În țara noastră reforma judiciară începută prin Constituția României din 1991 a așezat Ministerul Public în sfera autorității judecătorești. Ministerului Public i s-au consacrat în Constituție două articole, art. 130 și 131, în cap. VI, intitulat Autoritatea judecătorească, fiind definit astfel ca una dintre cele trei instituții ale puterii judecătorești, alături de instanțele judecătorești și de Consiliul Superior al Magistraturii. Din economia textelor Constituției rezultă cu evidență voința categorică a legiuitorului-constituant de a desprinde Ministerul Public din Executiv (acolo unde îl plasase tradiția istorică) și de a-i recunoaște statutul de organ al statului care „reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor” [art. 130 alin. (1) din Constituție].

Prin urmare, funcțiile Ministerului Public, stabilite expres prin Constituție, sunt următoarele: a) reprezentarea intereselor generale ale societății; b) apărarea ordinii de drept; c) apărarea drepturilor și libertăților cetățenilor.

În calitate de reprezentant al „intereselor generale ale societății”, procurorul nu numai că nu este un agent al Executivului, dar se poate afla pe o poziție contrară celei exprimate de Guvern în actele individuale, de administrație sau chiar în actele cu caracter normativ, care încalcă legea. Astfel, în conformitate cu art. 144 lit. c) din Constituție, Curtea Constituțională are, între celelalte atribuții, și pe aceea de a hotărî asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea ordonanțelor emise de Guvern, iar potrivit art. 24 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, la soluționarea excepției de neconstituționalitate este citat și Ministerul Public. Participând la judecarea unui asemenea caz, procurorul nu este obligat să pună concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate și de constatare a validității ordonanței — cum ar fi obligat să facă dacă ar fi agent al Executivului —, ci are libertatea să prezinte în instanța constituțională concluziile pe care le consideră întemeiate potrivit legii (art. 28 alin. 4 din Legea nr. 92/1992, republicată). În oricare alt litigiu în fața instanțelor judecătorești, în care este parte statul, Guvernul sau o instituție a administrației publice, procurorul este de asemenea liber să prezinte concluziile sale, întemeindu-se pe lege și pe probatoriul administrat în cauză.

Constituția României nu lasă nici o îndoială asupra faptului că întreaga competență a Ministerului Public izvorăște din lege, iar nu din mandatul pe care l-ar avea de la vreuna dintre autoritățile statului din sfera executivă sau din puterea legiuitoare. Iar pentru ca acest mandat legal, de reprezentant al întregii societăți, să poată fi îndeplinit, Constituția așază la baza funcționării Ministerului Public principiul „imparțialității” specific organelor puterii judecătorești.

1.3. Teza că procurorii sunt agenți ai puterii executive, deoarece își desfășoară activitatea sub autoritatea ministrului

justiției, este, de asemenea, contrară literei și spiritului Constituției României.

Constituția stabilește, într-adevăr, că procurorii își desfășoară activitatea „sub autoritatea ministrului justiției”, dispoziție care, în contextul celorlalte precizări conținute de art. 131 și 132, nu semnifică însă un raport de subordonare, ci o relație administrativă, organizatorică, similară cu aceea existentă între ministrul justiției și instanțele judecătorești.

Dispozițiile date de ministrul justiției procurorilor nu sunt măsuri decizionale, de rezultat, întrucât, chiar acționând din dispoziția ministrului, procurorul nu este obligat să ajungă la rezultatul cerut sau dorit de acesta, ci își păstrează întreaga independență de a da soluția pe care o consideră temeinică și legală, adică bazată pe adevăr și pe ordinea normativă în vigoare. Pe de altă parte, **legea prevede expres că ministrul justiției nu poate da procurorului dispoziții să oprească urmărirea penală legal deschisă** (art. 34 alin. 5 din Legea nr. 92/1992, republicată). De asemenea, **ministrul justiției nefiind organ superior ierarhic, el nu poate suspenda, infirma sau modifica actele și dispozițiile procurorilor.**

În sistemul nostru judiciar ierarhia din sânul Ministerului Public nu-l implică așadar și pe ministrul justiției. El are atribuții de *administrare* a sistemului, iar nu de *dirjare* a exercitării atribuțiilor procurorului care rămâne, în relația sa cu ministrul justiției, sub protecția principiilor legalității și imparțialității.

2. Suspendarea executării hotărârii, în cazul prevăzut de art. 412 alin. 1 din Codul de procedură penală, constituie **un mijloc de apărare a libertății persoanei**, în aplicarea principiului consacrat prin art. 23 din Constituția României și art. 5 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În acest sens trebuie observat că problema suspendării executării hotărârii nu se pune niciodată în situația în care instanța de judecată a stabilit — fie și greșit — că nu sunt întrunite condițiile prevăzute de lege pentru ca o persoană să răspundă penal. În asemenea cazuri instanța pronunță fie achitarea inculpatului, fie încetarea procesului penal, iar hotărârile pronunțate în acest sens nu pot fi, prin natura lor, suspendate.

Problema suspendării executării hotărârii se pune numai atunci când, prin-o gravă eroare judiciară, o persoană a fost condamnată ilegal pentru o faptă care nu este prevăzută de legea penală, pentru o faptă pe care nu a săvârșit-o sau nu a săvârșit-o cu vinovăție ori atunci când instanța a aplicat o pedeapsă neprevăzută de lege sau care depășește limitele prevăzute de lege.

În toate aceste cazuri executarea hotărârii judecătorești implică lipsirea de libertate a persoanei, prin încălcarea legii și a Constituției, iar **suspendarea executării se impune ca un remediu necesar și imediat.**

În sistemul Codului de procedură penală în vigoare, procurorul general al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție este singura autoritate competentă să suspende executarea unei hotărâri penale înainte de declararea recursului în anulare. Astfel, dat fiind că legea nu prevede nici competența instanțelor judecătorești de a lua această măsură și nici procedura care ar trebui urmată, prin declararea ca neconstituțională a dispozițiilor art. 412 alin. 1 din Codul de procedură penală, se ajunge la rezultatul cu totul inacceptabil al înlăturării din legislație a uneia dintre cele mai importante garanții ale libertății persoanei.

3. Nici Constituția României, nici Declarația Universală a Drepturilor Omului — la care face trimitere art. 20 alin. (1) din Constituție —, nici Convenția europeană a drepturilor omului și nici un alt pact sau tratat internațional la care România este parte nu interzic luarea unor măsuri de apărare a drepturilor omului, suplimentare față de cele prevăzute expres de aceste surse primare ale ordinii de drept.

Or, așa cum am arătat, suspendarea de către procurorul general a executării unei hotărâri penale prin care o persoană a fost condamnată ilegal la pedeapsă privativă de libertate constituia o măsură legală de garantare a libertății persoanei.

Scoaterea acestei dispoziții din ordinea normativă, fără ca funcția ei să poată fi îndeplinită de o altă reglementare în vigoare, este, pentru considerentele arătate, contrară nu numai securității juridice, dar și imperativului apărării drepturilor omului.

Nicolae Cochinescu

Judecători,

Șerban Viorel Stănoiu

ORDONAȚE ȘI HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONAȚĂ DE URGENȚĂ pentru punerea în aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 95/2002 privind industria de apărare

În temeiul prevederilor art. 114 alin. (4) din Constituția României,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. 1. — Termenul de intrare în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 95/2002 privind industria de apărare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 463 din 28 iunie 2002, se prorogă până la data de 1 ianuarie 2003, în vederea modificării și completării.

Art. 2. — Până la data prevăzută la art. 1 salariații încadrați cu contract de muncă pe durată nedeterminată la

agenții economici din industria de apărare, a căror activitate este întreruptă temporar din lipsă de comenzi sau contracte, vor desfășura activități de întreținere, conservare, reparații, pază, activități administrative și alte activități specifice. Sumele necesare pentru plata drepturilor salariale se suportă din prevederile bugetare aprobate Ministerului Industriei și Resurselor pe anul 2002.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:
Ministrul industriei și resurselor,
Dan Ioan Popescu
Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu

București, 10 octombrie 2002.
Nr. 132.

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONAȚĂ DE URGENȚĂ pentru modificarea numărului maxim de posturi pentru anul 2002 la Ministerul Justiției, Ministerul de Interne și Ministerul Public

În temeiul art. 114 alin. (4) din Constituție,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. 1. — Numărul maxim de posturi prevăzut pe anul 2002 în bugetul Ministerului Justiției se suplimentează cu 23 de posturi pentru Institutul Național de Criminologie, prin diminuarea cu 15 posturi și, respectiv, 8 posturi a numărului maxim de posturi prevăzut pe anul 2002 în bugetele Ministerului de Interne și Ministerului Public.

Art. 2. — În termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență ordonatorii prin-

cipali de credite vor introduce modificările corespunzătoare în structura posturilor și a cheltuielilor cu salariile, aprobate pe anul 2002.

Art. 3. — Fondurile necesare aplicării prevederilor prezentei ordonanțe de urgență se asigură prin diminuarea bugetelor Ministerului de Interne și Ministerului Public și suplimentarea cu sumele respective a bugetului Ministerului Justiției.

Art. 4. — Ministerul Finanțelor Publice este autorizat să introducă, la solicitarea ministerelor implicate, modificările ce decurg din aplicarea prevederilor art. 3 în structura bugetului de stat și a bugetelor Ministerului Justiției, Ministerului de Interne și Ministerului Public.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:
p. Ministrul justiției,
Alexe Ivanov Costache,
secretar de stat
Ministru de interne,
Ioan Rus
Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu

București, 10 octombrie 2002.
Nr. 133.

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ pentru completarea art. 6 din Legea nr. 268/2001 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului

În temeiul art. 114 alin. (4) din Constituție,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Articol unic. — După alineatul (4) al articolului 6 din Legea nr. 268/2001 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 299 din 7 iunie 2001, cu modificările și completările ulterioare, se introduce alineatul (4¹) având următorul cuprins:

„(4¹) Ministerul Agriculturii, Alimentației și Pădurilor și Societatea Națională «Îmbunătățiri Funciare» — S.A. vor proceda la compensarea debitelor reprezentând sumele datorate și neachitate de către agenții economici agricoli pentru prestațiile de irigații efectuate de Societatea Națională «Îmbunătățiri Funciare» — S.A. cu sumele cuate acestea cu titlu de susținere financiară a agriculturii de către stat, prevăzute anual cu această destinație în bugetul Ministerului Agriculturii, Alimentației și Pădurilor.“

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:
Ministrul agriculturii, alimentației și pădurilor,
Ilie Sârbu
Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu

București, 10 octombrie 2002.
Nr. 134.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE privind acordarea unui ajutor umanitar Republicii Albania

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României și ale art. 8 alin. 5 din Legea nr. 82/1992 privind rezervele de stat, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se acordă un ajutor umanitar gratuit Republicii Albania, constând în alimente, produse parafarmaceutice și dezinfectante, lenjerie de pat și încălțăminte, în limita sumei de 4,5 miliarde lei, exclusiv transportul.

Art. 2. — În temeiul art. 8 alin. 5 din Legea nr. 82/1992 privind rezervele de stat, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se aprobă scoaterea din rezervele

de stat, în mod gratuit, a cantităților de produse prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 3. — (1) Ministerul Afacerilor Externe va întreprinde pe cale diplomatică demersurile necesare în vederea preluării ajutorului la destinație.

(2) Produsele care fac obiectul prezentei hotărâri vor fi predate de către reprezentanții Ministerului Afacerilor

Externe și ai Administrației Naționale a Rezervelor de Stat autorităților abilitate de Guvernul Republicii Albania, pe bază de proces-verbal de predare-primire.

Art. 4. — (1) Administrația Națională a Rezervelor de Stat va scădea din gestiune, prin contul de finanțare privind anii precedenți și alte surse, la prețul de înregistrare, cantitățile de produse aprobate a fi scoase din rezervele de stat conform prezentei hotărâri, pe baza avizelor de însoțire a mărfurilor și a procesului-verbal de predare-primire semnat de împuterniciții desemnați, conform art. 3 alin. (2).

(2) Finanțarea reîntregirii acestor stocuri se asigură în anul 2003 din veniturile proprii ale Administrației Naționale a Rezervelor de Stat.

Art. 5. — (1) Transportul se va asigura cu mijloace adecvate de către societăți de transport ce vor fi stabilite în conformitate cu prevederile art. 9 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 60/2001 privind achizițiile publice, aprobată cu modificări prin Legea nr. 212/2002.

(2) Cheltuielile de ambalare, de transport pe parcurs intern și extern, precum și alte cheltuieli ocazionate de îndeplinirea acestei acțiuni se suportă de către Administrația Națională a Rezervelor de Stat din disponibilul creat conform prevederilor art. 5 alin. 4 și ale art. 8 din Legea nr. 82/1992 privind rezervele de stat, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

p. Ministrul afacerilor externe,
Cristian Diaconescu,
secretar de stat

Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu

Președintele Administrației Naționale a Rezervelor de Stat,
Adrian Gurău

București, 10 octombrie 2002.
Nr. 1.120.

ANEXĂ

LISTA
produselor care se scot cu titlu gratuit din rezervele de stat ca ajutor umanitar
pentru Republica Albania

Nr. crt.	Denumirea produsului	U.M.	Cantitatea
Produse alimentare			
1.	Conserve de carne	tone	10
2.	Lapte praf	tone	5
3.	Ulei de floarea-soarelui	tone	5
4.	Zahăr	tone	5
Produse parafarmaceutice și dezinfectante			
1.	Vată	tone	5
2.	Comprese din tifon	pachete	32.000
3.	Feși din tifon	bucăți	20.000
4.	Pungi pentru soluții perfuzabile	bucăți	2.500
5.	Dezinfectant cationic	flacoane	10.000
Lenjerie de pat și încălțăminte			
1.	Cearșafuri	bucăți	2.000
2.	Fețe de pernă	bucăți	1.000
3.	Pături	bucăți	1.000
4.	Bocanci	perechi	500
5.	Ciorapi	perechi	1.000

NOTĂ:

Cantitățile de produse pot fi diminuate în funcție de capacitatea mijlocului de transport.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru aprobarea condițiilor și a procedurii de atestare a stațiunilor turistice, precum și pentru declararea unor localități ca stațiuni turistice de interes național, respectiv local

În temeiul art. 107 din Constituție, al art. 9 și 10 din Ordonanța Guvernului nr. 58/1998 privind organizarea și desfășurarea activității de turism în România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 755/2001,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Prezenta hotărâre reglementează condițiile și procedura de atestare a stațiunilor turistice în scopul îmbunătățirii cadrului de protejare, conservare și valorificare a resurselor turistice.

Art. 2. — Poate fi atestată ca stațiune turistică de interes național sau local, după caz, localitatea sau partea unei localități cu funcții turistice specifice, în care activitățile economice susțin exclusiv realizarea produsului turistic, care dispune de resurse turistice naturale și antropice, delimitată pe baza documentațiilor de amenajare a teritoriului și de urbanism, avizate și aprobate conform legii, și care îndeplinește, pentru una dintre categorii, criteriile minime prevăzute în anexa nr. 1.

Art. 3. — Stațiunilor turistice atestate, în cuprinsul cărora se află valori de patrimoniu natural și/sau cultural, le sunt aplicabile reglementările privind zonele protejate, instituite pe baza documentațiilor de urbanism, avizate și aprobate conform legii.

Art. 4. — Dezvoltarea infrastructurii și facilităților în stațiunile turistice atestate, care cuprind în interiorul lor sau care se află în interiorul ori în imediata vecinătate a ariilor naturale protejate, se supune reglementărilor privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice.

Art. 5. — Atestarea stațiunilor turistice se face de către Ministerul Turismului împreună cu autoritățile administrației publice locale și se aprobă prin hotărâre a Guvernului. Atestarea nu schimbă rangul localității stabilit în condițiile legii.

Art. 6. — (1) În cazul în care inițiativa atestării aparține autorităților administrației publice locale, se transmite Ministerului Turismului o scrisoare de intenție și studiul de oportunitate, din care să rezulte necesitatea atestării stațiunii turistice respective.

(2) Ministerul Turismului transmite inițiatorului acordul de principiu care reprezintă acceptul pentru întocmirea documentației în vederea atestării stațiunii sau observațiile sale la studiul de oportunitate transmis.

Art. 7. — (1) Documentația pentru atestarea stațiunii turistice se întocmește de autoritățile administrației publice locale și cuprinde:

- a) memoriul de prezentare;
- b) piese desenate;
- c) anexele de specialitate.

(2) Piesele desenate conțin încadrarea în planul urbanistic general, harta turistică și altele.

(3) Anexele de specialitate conțin:

a) documentația de urbanism și/sau de amenajare a teritoriului, avizată și aprobată conform anexei nr. 1 la Legea nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul;

b) fișa stațiunii turistice, cu prezentarea detaliată a criteriilor minime îndeplinite, conform anexei nr. 1, și, după caz, a celor suplimentare;

c) studii și documente care să susțină atestarea statutului de stațiune turistică și a specificului ei determinat de resursele turistice de care dispune.

Art. 8. — Documentația pentru atestarea stațiunii turistice se depune la Ministerul Turismului care, în termen de 30 de zile de la înregistrarea acesteia, întocmește proiectul de hotărâre a Guvernului pentru atestarea stațiunii turistice. În cazul în care localitatea sau partea din localitate nu întrunește toate condițiile pentru a fi atestată ca stațiune turistică, Ministerul Turismului va informa în scris, în același termen, autoritatea interesată.

Art. 9. — Autoritatea administrației publice locale și agenții economici implicați în administrarea și exploatarea stațiunii turistice au obligația de a respecta criteriile minime prevăzute în anexa nr. 1, care au stat la baza atestării acesteia.

Art. 10. — Ministerul Turismului poate propune retragerea atestării unei stațiuni turistice, prin hotărâre a Guvernului, în cazul în care nu mai sunt respectate criteriile minime prevăzute în anexa nr. 1.

Art. 11. — (1) Stațiunea turistică atestată este administrată de consiliul local în a cărui rază teritorială se află.

(2) Consiliul local exercită în acest domeniu următoarele atribuții:

a) urmărește respectarea prevederilor planurilor de amenajare a teritoriului și de urbanism aprobate pentru unitatea administrativ-teritorială din care face parte stațiunea turistică atestată, precum și a altor reglementări legale privind reabilitarea, conservarea și protejarea valorilor de patrimoniu natural și construit;

b) urmărește construirea, amenajarea și administrarea terenurilor sportive, parcurilor de distracții și a spațiilor verzi;

c) urmărește desfășurarea activității turistice din stațiune astfel încât agenții economici din turism să aibă acces nediscriminatoriu la resursele turistice și să respecte normele de punere în valoare și de protecție a acestora;

d) urmărește ca activitățile economice care se desfășoară în stațiune să nu aducă atingere intereselor dezvoltării turismului în zonă;

e) acționează pentru protecția mediului înconjurător prin măsuri și programe speciale în vederea încurajării și dezvoltării funcției turistice a stațiunii și eliminării tuturor surselor de poluare, inclusiv a celor de poluare sonoră.

Art. 12. — Stațiunile turistice de interes național sunt incluse cu prioritate în programele anuale de promovare turistică, în cele de dezvoltare a produselor turistice și în cele de dezvoltare a infrastructurii generale.

Art. 13. — Se atestă ca stațiuni turistice de interes național, respectiv stațiuni turistice de interes local, localitățile prevăzute în anexa nr. 2.

Art. 14. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 15. — Pe data intrării în vigoare a prezentei hotărâri se abrogă Hotărârea Guvernului nr. 77/1996 pentru

aprobarea Normelor privind atestarea stațiilor turistice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 38 din 22 februarie 1996.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:
Ministrul turismului,
Matei-Agathon Dan
Ministrul administrației publice,
Octav Cozmâncă
Ministrul lucrărilor publice, transporturilor și locuinței,
Miron Tudor Mitrea
Ministrul sănătății și familiei,
Daniela Bartos
Ministrul apelor și protecției mediului,
Petru Lificiu

București, 10 octombrie 2002.
Nr. 1.122.

ANEXA Nr. 1

CRITERII MINIME
pentru atestarea stațiilor turistice

Nr. crt.	Criteriul	Stațiuni turistice de interes național	Stațiuni turistice de interes local
0	1	2	3
I. Cadrul natural, factorii naturali de cură și calitatea mediului			
	1. Amplasarea într-un cadru natural pitoresc, fără factori poluanți	X	X
	2. Existența studiilor și documentelor care atestă prezența și valoarea factorilor naturali de cură (ape minerale, nămol, gaze terapeutice, bioclimat, lacuri terapeutice, saline) din punct de vedere calitativ și cantitativ	X	X
	3. Constituirea perimetrelor de protecție ecologică, hidrogeologică și sanitară a factorilor naturali de cură, în conformitate cu legislația în vigoare	X	X
II. Accesul și drumurile spre/în stațiune			
	4. Drum rutier modernizat	X	X
	5. Transport în comun între stațiunea turistică și gara care o deservește	X	X
	6. Trenurile cu regim de rezervare a locurilor, inclusiv vagoanele de dormit, trebuie să oprească în gara care deservește stațiunea turistică	X	—
III. Utilități urban-edilitare			
	7. Spații comerciale și pentru activități de prestări de servicii: bancă, schimb valutar, agenție de turism	X	spații comerciale
	8. Săli de spectacole și de conferințe	X	—
	9. Asistență medicală permanentă și mijloc de transport pentru urgențe	X	—
	10. Asistență medicală balneară, după caz, acreditată conform normelor legale în vigoare	X	X
	11. Punct de prim ajutor	—	X
	12. Punct farmaceutic	X	X
	13. Amenajarea și iluminarea locurilor de promenadă	X	—
	14. Apă curentă	X	X
	15. Canalizare	X	X
	16. Energie electrică	X	X
	17. Dotări tehnice pentru exploatarea, protecția și utilizarea resurselor minerale terapeutice	X	X
IV. Structuri de primire turistice și agrement			
	18. Număr minim de locuri în structuri de primire turistice clasificate, fără campinguri	300	50
	19. Amenajări și dotări pentru servicii de revigorare în spații construite, săli pentru întreținere (fitness)	X	—

0	1	2	3
20. Amenajări și dotări pentru relaxare în aer liber, inclusiv terenuri sportive		3	1
21. Terenuri de joacă pentru copii		2	1
22. Parc amenajat		x	—
23. Număr minim de trasee turistice montane marcate și afișate, dacă este cazul		3	1
24. Bază pentru valorificarea resurselor naturale terapeutice, dacă este cazul		x	x
25. Amenajări și dotări pentru plimbări sau practicarea sporturilor nautice, dacă este cazul		x	—
26. Localitățile sau părțile de localități care dispun de condiții pentru practicarea schiului trebuie să aibă amenajată cel puțin o pârtie de schi omologată și mijloacele de transport pe cablu corespunzătoare		x	—
27. Localitățile sau părțile de localități de pe litoral trebuie să dispună de plajă amenajată		x	x

ANEXA Nr. 2

STAȚIUNI TURISTICE DE INTERES NAȚIONAL

1. Amara	— județul Ialomița	16. Mamaia	— județul Constanța
2. Bușteni	— județul Prahova	17. Mangalia	— județul Constanța
3. Buzias	— județul Timiș	18. Moneasa	— județul Arad
4. Băile Felix	— județul Bihor	19. Neptun-Olimp	— județul Constanța
5. Băile Herculane	— județul Caraș-Severin	20. Predeal	— județul Brașov
6. Băile Olănești	— județul Vâlcea	21. Saturn	— județul Constanța
7. Băile Tușnad	— județul Harghita	22. Sinaia	— județul Prahova
8. Cap Aurora	— județul Constanța	23. Sângeorz-Băi	— județul Bistrița-Năsăud
9. Călimănești-Căciulata	— județul Vâlcea	24. Slănic-Moldova	— județul Bacău
10. Costinești	— județul Constanța	25. Sovata	— județul Mureș
11. Covasna	— județul Covasna	26. Târgu Ocna	— județul Bacău
12. Eforie Nord	— județul Constanța	27. Techirghiol	— județul Constanța
13. Eforie Sud	— județul Constanța	28. Venus	— județul Constanța
14. Geoagiu-Băi	— județul Hunedoara	29. Voineasa	— județul Vâlcea
15. Jupiter	— județul Constanța		

STAȚIUNI TURISTICE DE INTERES LOCAL

1. Albeștii de Muscel (Bughea de Sus)	— județul Argeș	19. Lipova	— județul Arad
2. Balványos	— județul Covasna	20. Ocna Șugatag	— județul Maramureș
3. Bazna	— județul Sibiu	21. Păltiniș	— județul Sibiu
4. Băltătești	— județul Neamț	22. Pârâul Rece	— județul Brașov
5. Băile Homorod	— județul Harghita	23. Praid	— județul Harghita
6. Băile Turda	— județul Cluj	24. Săcelu	— județul Gorj
7. Băile Băița	— județul Cluj	25. Sărata Monteoru	— județul Buzău
8. Borsec	— județul Harghita	26. Secu	— județul Caraș-Severin
9. Borșa	— județul Maramureș	27. Semenic	— județul Caraș-Severin
10. Breaza	— județul Prahova	28. Snagov	— județul Ilfov
11. Călacea	— județul Timiș	29. Stâna de Vale	— județul Bihor
12. Câmpulung Moldovenesc	— județul Suceava	30. Straja	— județul Hunedoara
13. Crivaia	— județul Caraș-Severin	31. Soveja	— județul Vrancea
14. Durău	— județul Neamț	32. Timișu de Sus	— județul Brașov
15. Harghita-Băi	— județul Harghita	33. Tinca	— județul Bihor
16. Izvoru Mureșului	— județul Harghita	34. Trei Ape	— județul Caraș-Severin
17. Lacu Roșu	— județul Harghita	35. 1 Mai	— județul Bihor
18. Lacu Sărat	— județul Brăila	36. Vața de Jos	— județul Hunedoara

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 2511.1-12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78, E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro